Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN
FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

N:o 20 20 Okt.	REDAKTION: A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.	Årg. 15 1911.

På vägen.

Av G. T—m.

Jag är så glad, jag är så nöjd,
Mitt hjärta fylles utav fröjd,
När jag betänker, hör och ser,
Vad gott mig Gud har gett och ger.

I trofast kärlek, hult behag
Hans hand mig leder varje dag.
Nog kännes vägen svår ibland,
Men den går hem till Kanans land.

Han frälsat mig från syndens garn,
Och han mig tagit till sitt barn.
Min hela skuld han plånat ut. —
Min själ, i jubelrop brist ut!

Och när jag hinner dit en gång
Och varder fri från alla tvång,
Jag tydligt skall förstå Guds råd
Och se, att allt var idel nåd.

Uti hans kärleksrika famn
Jag har mitt fäste och min hamn.
När sorgen stinga vill mitt bröst,
I Gud jag finner ro och tröst.

Så gläds, min själ! Det har ej nöd.
Jag Herren har till hjälp och stöd.
Fast runt omkring är storm och strid,
Jag njuter lugn och ro och frid.

Jacob Axel Josephson.

En svensk tonsättare.

För U. F. V. Av MÄRTA LINDQVIST.

Vindens vemodiga sus i de skumma furuskogarna, bäckens drömmande sorl, fåglarnas jublande hymner vid vårens ankomst — allt detta tolkat i musikens allförståeliga språk, det är Jacob Axel Josephsons tondiktning.

Till drömmare föddes han, drömmare förblev han till sitt livs slut. Den starka kraften, den djärva dristigheten voro ej hans, men väl det blida vemodet och aningens sällsamma trollmakt. Av hans underbart rika känsloliv bäras hans verk, och hans djupa, sällsport rena konstnärssjäl talar sitt eget omisskänneliga tungomål i hans fagra tonskapelser. Ädel, ren och sann måste den man varit, som skapat »Islossningen», och poesiens trollstav måste vidrört dens penna, som skrivit »Stjärnorna tindra re'n».

Vi se honom som skolgosse, flitig och trägen sköta sitt skolarbete; som gymnasist drages hans håg mer och mer åt det estetiska, främst musiken. År 1832 leder han, fjorton år gammal, en liten kör av skolynglingar vid den minnesgudstjänst, som i Klara kyrka i Stockholm såväl som i landets flesta kyrkor anordnades till firandet av Gustaf II Adolfs minne. — Han skriver vers, slukar poesi, svärmar, drömmer — och för hans inre syn hägrar i trolljus Uppsala, den eviga ungdomens stad. Han kommer dit 1835 och avlägger, sjuttonårig, sin studentexamen.

Hans far, köpmannen Salomon Josephson, var då död sedan ett år tillbaka. I sonens kvarlämnade anteckningar få vi en utomordentligt sympatisk bild av den avlidne, ren, högsint, nobel, med hjältemod kämpande för att försörja en talrik familj, slutligen dukande under av överansträngning och ekonomiska motgångar.

Sonens pekuniära ställning var därför ej vidare lysande, när han begav sig till universitetsstaden; själv berättar han, att han »började sin akademiska bana med 30 riksdaler, som en farbror välvilligt skänkt honom». Hur han drog sig fram, vet ingen, men redde sig gjorde han likväl och tillbragte omedelbart efter sin examen två terminer i Uppsala, de gladaste under hans studenttid. Här var han en av medlemmarna i ett spirituellt litet estetkotteri, där musiken var det förnämsta enande bandet. Här vann han även inträde i landshövding Kræmers familj, där den vackre, svartlockige judeynglingen med sitt älskvärda väsen och sin rika musikaliska begåvning snart betraktades som barn i huset. Under de närmast följande somrarna vistades han på ett par av de Kræmerska godsen, Taxnäs och Stenhammar. Det var härliga tider för den unge svärmaren — yppig natur, ostörd enslighet, kärleksfulla, förstående människor — vad önskade han mer? Skaparkraften växer sig allt starkare, alstringslusten spränger till sist sina band, och hans första sånger strömma fram med hela ungdomsinspirationens glöd och melodiösa skönhet.

Själv sjöng han med hänförelse sina sånger, och hänförelse väckte de även hos hans åhörare. År 1841 utkommo förstlingarna, fem till antalet — däribland den tjusande »Bida, blommande härliga tid» — från trycket med tillägnan till Jenny Lind. Redan i hans föräldrahem, som hon ibland besökte, hade han lärt känna den stora konstnärinnan, och med åren blev deras vänskap allt fastare och innerligare.

År 1841 är en vändpunkt i Josephsons liv. Han, juden, övergår då till den kristna tron och mottager dopet. Denna övergång var förberedd från hans tidigaste år — han säger sig »ej kunna minnas den tid, då

han ej var kristen». I skolan närvar han alltid vid kristendomsundervisningen, som säkerligen sådde oförgängliga frön i hans mottagliga barnasinne. Under Uppsalatiden och umgänget i sådana familjekretsar som hos Erik Gustaf Geijer, Atterbom, fru Knös m. fl. måste dessa frön mer och mer ha utvecklats, och alla dessa högt begåvade, kristendomens sanningar djupt vördande män och kvinnor, måste ha utövat starkt inflytande på den unge studenten. Vad allt, som utkämpats, genomtänkts och genomlidits i hans själ, vet ingen, men säkert är, att han, ledd av sin starka personliga övertygelse och omutliga sanningskärlek, tog steget fullt ut och genom dopet övergick till den kristna läran. I dopet tog han namnet Axel. Från hans närmastes sida mötte inga svårigheter; vid dopakten voro alla hans syskon närvarande, och aldrig rubbades någonsin det goda inbördes förhållandet mellan honom och hans judiska anförvanter.

Efter ett år 1836 inträffat avbrott i hans Uppsala-vistelse, förorsakat av, att han blivit nödsakad att medelst ett års kondition skaffa behövliga pengar till studiernas fortsättande, upptogos dessa åter på hösten 1837 och fortsattes till våren 1842, då han disputerade och tog sin grad. Det sista året, 1841—42, hade han fullt upp att göra, dels med avslutandet av sina studier, dels med sina musikaliska intressen. Han står nu som ledare för det s. k. Lilla Sällskapet, en sannskyldig elit inom Uppsalas musikaliska värld, bland vilkas 12 medlemmar, hälften damer, hälften herrar, märktes Geijers dotter Agnes, författarinnan Tekla Knös samt studenterna Gunnar Wennerberg och Anton Niklas Sundberg (förre ärkebiskopen). Han komponerar, ger ut ett nytt häfte sånger, bl. a. innehållande hans älskliga »Stjärnklart». Han arbetar på sina studier, avlägger sina sista tentamina, bl. a. i estetik för Atterbom, däri han erhåller laudatur, och en vacker majdag 1842 kröner lagerkransen hans mörka lockar.

Sommaren 1842 innehade han först plats som musiklärare i den grevliga familjen Rudensköld på Leckö och gjorde sedan en resa i mellersta Sverige. De starka intryck, han därunder mottog av såväl naturen som de människor, han kom i beröring med, har han själv med målande livlighet och stor utförlighet skildrat i sina dagboksanteckningar.

Vid mitten av september återkommer han till sitt älskade Uppsala och skriver i sin dagbok: »Uppsala kan ändå alltid intaga sin plats över det bästa, ty det är själv det allra bästa! Jag vill gärna antaga, att den dag jag ej mer känner rörelse vid minnet av Uppsala, om nämligen framtidens lotter ligga så, att Uppsala ej för mig blir mer än ett minne, så jag vill antaga, säger jag, att jag denna dag är bliven en sämre människa».

Nu följa två år av väntan — väntan på den dag, då större synvidder skulle öppnas för hans längtande ögon, då han skulle få styra sin kosa långt bort för att i främmande land se och höra vad skönt var. Han hoppades på ett större resestipendium.

I väntan på detta sysslar han bland annat med sångundervisning och utger, våren 1843, ett tredje häfte sånger, vilket liksom de tvenne föregående av den musikaliska allmänheten mottogs med förtjusning. Under sommaren reser han ånyo i mellersta Sverige och träffar en mängd gamla bekanta och musikvänner. På hösten krossas hans hopp om stipendiet — det tillföll en annan. Han resignerar, ödmjukt och älskligt, och skriver i sin dagbok.

»Hoppet sviker mig inte än; den kommande våren medför ny glädje åt jorden, nya vindar åt seglaren; skulle den icke även kunna medföra vingar åt mig? Jag fattar konstnärens pilgrimsstav i handen, och med troende själ och sökande blick skall jag väl finna det förlovade landet. Så mycket guld, som det fordras för att segla över havet, består mig nog min Herre, och när jag kommit över, anvisar han mig nog nya medel att förvärva mer.»

Blott ännu några månader skulle hans väntan räcka. I maj 1844 gav Jenny Lind med biträde av några vänner till Josephson en konsert till hans förmån. Inkomsten var tillräcklig att göra resan möjlig, och i mitten av juni beger sig Josephson på väg.

(Forts.)

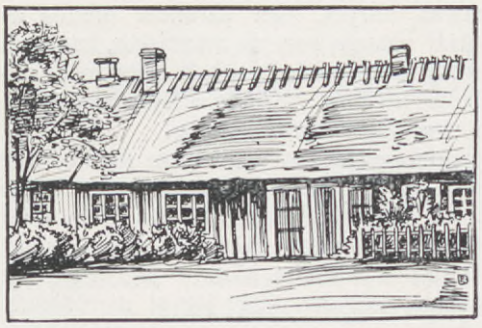

Brohuset. Det hus, där Stenbock bodde under kriget.

Bilder från vårt eget land.

Helsingborg.

Av *Otto J—n.*

II.

Vid den hänförande utsikten från Kärnans topp var det vi sist stannade. Omkring två km. därifrån mot norr står ett annat litet minnesmärke, vilket vi gärna borde se, nämligen *Stenbocksstenen.* Denna utmärker platsen för det s. k. Stenbocksslaget den 28 febr. 1710. Stenen är, som vi se, mycket enkel och inskriptionen kortfattad. Den står på en liten kulle och har numera Helsingborgs nya vattenverk till närmaste granne. Här utkämpades en betydelsefull strid för Sveriges självständighet, som efter det olyckliga nederlaget vid Poltava året förut var starkt hotad. Det gick för gamla Sverige, som det står i psalmen: «Fienderna överföllo oss i motgångens tid». Danskarne hade landsatt en väl rustad här på 15,000 man. Helsingborg hade måst öppna sina portar, och på höjden nordost om staden ordnade danskarne sitt befästa läger. Magnus Stenbock var då Skånes generalguvernör. I den allmänna rådlösheten och fattigdomen lyckades han samla en här på omkring 14,000 man. De flesta voro likväl alldeles oövade och dåligt utrustade. Stenbock, som var både djärv och klok, var likväl beredd att våga allt för fosterlandet. Före slaget synes han själv hava rekognoscerat danskarnes ställning. I en anekdot från den tiden berättas: »För några dagar sedan infann sig hos oss i danska lägret en bonde, talande den allra ypperligaste skånska; han var försedd med långt skägg och medförde ärter till försäljning. Proviantören var ej nöjd med ärterna. Då svarade säljaren, att han snart skulle infinna sig igen och undfägna oss med andra ärter men av både bättre och hårdare slag. Efteråt har man kommit underfund med, att den förmente bonden var general Stenbock.»

Natten före slaget rasade en bitande snöstorm, och ingen vänlig strimma från himlafästet spred ljus i mörkret. Stenbock med sin här hade hunnit till Fleninge, tre fjärdedels mil från Helsingborg, där de kamperade under bar himmel. Någon vila för sig själv tänker Stenbock ej på. Han besöker under natten sina häravdelningar och intalar dem mod och hopp: »Visst haven i slitet ont, mina raska gossar, men kommen ihåg, att

Stenbocksstenen.

efter regn låter Gud solen skina. Haven i ej hört det vackra ordspråket, att Gud stillar stormen för det klippta lammet. Och innan vi bryta upp, kan Herren, som allting förmår, hava hämmat ovädret. Mod alltså, friskt mod!»

Från någon truppavdelning hör han brutna ljud av flera röster. De bedja. Han hör några ord än av Fader vår, än av Välsignelsen, än av någon annan bön, och hans tanke väckes på folkets andliga behov. »Här», sade han, »måste vi hava Fleninge kyrka i närheten. Skullen I för att stärka edra själar åstunda att anamma Herrens heliga nattvard?» — »Ja, ja» ropades enhälligt, »men här finns ingen präst.» — »Jag skall försöka undanrödja detta hinder», svarade generalen.

Ett ljussken syntes på något avstånd, och Stenbock antog, att det kom från prästgården.

Han styr sina steg dit och finner, att antagandet var riktigt. Vid första knackningen öppnas dörren, och en ung man med ett ljus i handen hälsar honom: »Jag gissar, att det är en av de krigare, som kampera här i närheten, vilken i något angeläget ärende söker mig.» »Så är det. Jag är guvernör över Skåne och tillika krigshärens överbefälhavare.» »Greve Stenbock!» utropar prästen entusiastiskt. «En av mina ivrigaste önskningar är uppfylld i detta ögonblick, nämligen den att få se den man, som under den korta tiden av tvenne år tillvunnit sig hela provinsens kärlek. Gör mig den äran, herr greve, och träd in under mitt låga tak!» Stenbock följde prästen. Vördnadsfullt bjöd han generalen plats. — »Nej, tiden tillåter mig ej något längre samspråk. Mitt ärende lyder: Skulle herr pastorn om en halv, högst tre kvarts timme hinna att låta upplysa kyrkan och omedelbarligen därefter utdela nattvarden till de av mina underlydande, som känna sig behöva anamma densamma.» — »Ja, herr general, det skall ske!» — »Tack, varm tack!» — Stenbock skakade prästens hand och gick.

Snart var kyrkan upplyst. Många av både befäl och manskap samlades dit och återvände därifrån styrkta till själen.

Stenbocksstatyn, Helsingborg.

Vi känna av historien Stenbocks skicklighet att med uppmuntrande ord stärka hoppet hos de modfällda. Då han red fram mellan leden, fick han se en yngling, över vars panna hade lagt sig ett moln. Då upplyfte han ynglingens huvud och sade med faderlig hjärtlighet: »Häng ej huvudet, min gosse, utan se morsk ut, så blir fienden rädd för dig.» Ynglingen, stolt över att bliva vidrörd och tilltalad av generalen, höjde huvudet, i det han antog en bister min.

«Se så, nu är du präktig och sätter säkert skräck i fienden!« Ett förnöjdt leende krusade ynglingens läppar. Med ögonen om ej med läpparna märkes han fråga: »Kan det vara möjligt? Kan jag bliva en sådan karl?» Stenbock, som från ungdomen roat sig med att studera sambandet mellan ansiktets miner och hjärtats känslor, förstod hans outtalade fråga och svarade: »Varför icke?»

Nu fruktar jag, att vi uppehållit oss för mycket med historier och anekdoter, men även dessa kunna hava sitt intresse. Delvis innehålla de ju ock ett stycke kulturhistoria från den tiden.

Här se vi nu valplatsen, där våra fäder kämpade en utomordentligt kritisk dag och ledo och blödde för vårt lands frihet.

Omkring en mil norr om Helsingborg på Hjelmshults kungsgårds ägor ligger ett litet hus vackert inbäddat i skog och väl undangömt — *Hjelmshultshuset.* Där bodde Stenbock omkring tre månader under Helsingborgs belägring. Huset underhålles av staten såsom ett historiskt minne och är obebott. I byggnaden finnas minnesmärken från Stenbock. I sitt mottagningsrum lät han höja taket sex tum för att kunna gå rak där inne.

Av bilden å sid. 308 se vi *Brohuset*, där Stenbock hade sitt högkvarter under själva slaget. Huset ligger väster om vägen invid slagfältet. Det är ett väl bibehållet korsvirkeshus och bebos ännu. Över dörren står årtalet inristat.

Då vi nu tagit oss tid för dessa mera undangömda stenbocksminnen, så är det klart, att vi ock skola uppmärksamma hans staty, som fått plats i stadens mest trafikerade del mellan hamnen och Stortorget. Vi se här icke blott »Bocken» på sin häst utan även några av hans »getapojkar» jämte varjehanda redskap, som till örlig höra.

Den, som av historien något känner till fosterlandets läge vid tiden för »stenbocksslaget» och den lilla svenska härens utrustning, strapatser och lidanden för att värna hem och härd mot inkräktarne, känner sig böjd att blotta sitt huvud inför denna staty.

Stenbocks gärning intager ett så betydelsefullt rum i Helsingborgs historia, så att, då man med en bildstod ville hugfästa hans minne, ingen annan plats kunde täfla med Helsingborg om rättigheten att äga den.

Å sid. 281 i föreg. uppsats förekommer ett tryckfel, som vi härmed vilja rätta. Där står å andra spalten, fjärde raden uppifrån: Karl den X. Det skall naturligtvis vara Karl den XI. *Red.*

Trogen i det lilla.

En apotekare hade en knappt fullvuxen dotter, som en dag kom in i hans rum, under det han var upptagen med att tillaga medicin.

»Vad står på, barn?» frågade han, när han såg sin dotters missnöjda uppsyn.

»Jag är trött på det dagliga livets obetydligheter», sade hon, »att var dag bädda sängar, diska talrikar, laga mat och städa; jag önskar, att vi vore rika.»

»Ser du dessa tomma flaskor?» frågade hennes fader lugnt. »De äro också mycket oansenliga ting, billiga och nära nog värdelösa, men i den ena häller jag ett dödande gift, i en annan söt, välsmakande saft och i en tredje helande medicin. Ingen frågar efter flaskan, endast efter innehållet. Dina dagliga göromål i hemmet, om de än blott skulle bestå av tvättning och rengöring, äro i och för sig intet, men det är den ande, som du lägger i ditt arbete, ditt tålamod och din trohet, som äger det sanna värdet.»

Flickan tog sin faders förmaning till hjärtat och lärde sig förstå, att man måste vara trogen i det lilla, om man vill räknas för att vara en god tjänare.

Svenska Missionsförbundets offervecka.

Mina kära unga vänner!

Den årligen återkommande offerveckan påkallar allas vår livliga uppmärksamhet. Ungdomens intresse för vår mission är av alldeles särskild betydelse både för missionen och för ungdomen själv. Vi vilja ha ungdomen med, både män och kvinnor. Vi vilja ha deras intresse. Vi vilja ha deras entusiasm. Vi vilja ha deras medverkan, både så att de deltaga i offerveckans sammankomster och så, att de av lekamliga medel något offra därför samt göra, vad de kunna, för att mana andra därtill. Tagen upp en ädel tävlan med de gamla! Vi gamla skola icke känna oss förnärmade, om I unga rycken fram i främsta ledet. Det hör ungdomen till att ständigt rycka fram, medan de gamla enligt naturens ordning bliva mer och mer efter.

Det är Herrens verk det gäller, det största och viktigaste arbete, vari en människa någonsin kan deltaga. Det är en Guds nåd, att vi få vara med. Det är en Guds nåd, att vi kunna tala om många och stora segrar samt sjunga Guds lov för framgångar, som vi hava haft. Men det är en ännu större nåd, att vi få vara med i det fortsatta arbetet under den glada förvissningen, att de segrar, som vunnits, äro ringa i jämförelse med dem, som skola vinnas. Därför upp, upp i Herrens namn, upp till livligt arbete! Herren ser efter Eder. Missionärerna vänta glädje av Eder. Och den hednavärld, ibland vilken vi arbeta, och som håller på att förgås av hunger, ropar till oss alla, unga och gamla: Räcken oss livets bröd!

Ja, Gud välsigne Eder och oss rikligen. Må vi få stor anledning att prisa Gud, när offerveckan är över.

Eder gamle vän och broder i Herren

P. W.

Den hemkomne.

Berättelse av *Anna Carlsdotter.*

Har du sett, när höstens gula och röda löv tagit överhanden över sensommarens mörka grönska? Har du känt det betagande vemod, som i den stilla septemberkvällen griper sinnet, när månen går upp över den lugna fjärden och kastar sin klara strimma över vattnet och lundarna på stranden? Blott de fallande lövens sakta prassel bryta där den underliga tystnad, som efterträtt sommarens liv och rörelse i varje snår och buske. Och har du skådat, huru den vita höstdimman kryper upp ur den fuktmättade marken och breder sina mjukt, böljande slöjor över de mognande sädesfälten likt en vänlig skyddsmantel mot den kalla, frostbådande, genomskinliga luften? Huru fullt blir ej hjärtat av på en gång smärta och tjusning! Minnen från det förgångna och bävande aningar om en dunkel framtid blanda sig beklämmande med varandra. Man vet ej, om man känner sorg eller glädje, blott ett starkt behov att lägga sin hand i en starkares, en, som ej är underkastad livets och tidens oroliga växlingar, utan förbliver såsom han är i evigheters evighet!

Det var i en sådan sinnesstämning, som Ragnhild Wernborg återvände hem från en skymningspromenad i parken och inträdde i sitt hemtrevliga förmak. Där var lampan tänd på arbetsbordet och brasan i kakelugnen. Hela rummet andades lugn hemfrid, och den inträdande tog ovillkorligen intryck härav, då hon kastade en blick över det hela. Ragnhild Wernborg var en medelålders kvinna; hennes hår hade tidigt börjat gråna, vilket gav henne prägeln att vara äldre, än hon verkligen var. Hennes levnadsomständigheter voro mycket goda; en liten förmögenhet utom den lantegendom, hon ärvt av föräldrarne, satte henne i stånd att leva ett oberoende liv. Men Ragnhild Wernborg hade icke härigenom blivit självisk och mån om egen trevnad. Tvärtom hade hon sin största tillfredsställelse av att bereda andra glädje. Också var hon varmt avhållen av sina underhavande och av hela trakten däromkring. Likväl var det mer än en gång, som hon, alldeles som denna afton, greps av vemodig ensamhetskänsla. Med en suck slog hon sig ned framför brasan och försjönk i tankar. Hon mindes, huru hon som liten flicka, sorglös och munter, på just denna plats mången höstkväll roat sig att steka äpplen eller leka tillsamman med syster Alfhild. Ack — hade hon blott ägt henne kvar! Men hon hade tidigt gift sig — ryktet påstod, att detta giftermål varit orsak till Ragnhilds grå hår — och emigrerat med sin man till Amerika. Därifrån hade underrättelser kommit, att först mannen avlidit och kort därefter Alfhild vid ett barns födelse, vilket följt modern i graven. För den ensamma systern återstod nu blott fädernehemmet med dess minnen av en lycklig barndoms- och ungdomstid.

Ragnhild var så upptagen av sina tankar, att hon ej lade märke till gårdshundens skall, ej heller att någon kom med tunga, främmande steg genom förstugan till förmaksdörren. Först då den gick upp, vände hon sig om och såg till sin förvåning en främling stå på tröskeln. Hon reste sig genast och gick emot honom med en fråga på läpparna. Den främmande, en ung man på omkring tjugu år, betraktade henne uppmärksamt och drog därefter fram en medaljong ur västfickan.

»Fröken Wernborg — detta var mina föräldrar», sade han med främmande brytning i rösten och räckte henne det lilla smycket.

Ragnhild gick ett steg närmare för att se bättre, men vid första blick hon kastade

på medaljongen, greps hon av häftig rörelse:

»Erland och Alfhild»! utbrast hon med en halvkvävd snyftning. »Är det sanning — lever deras son?»

»Ja, jag lever, som ... moster Ragnhild ser», svarade främlingen med en halvt förlägen bugning. »Hela historien om min död var ett misstag — jag har papper med, klara bevis på motsatsen.»

Fröken Wernborg betraktade forskande och uppmärksamt sin så oväntat återfunne systerson. Han var icke lik någon av föräldrarna, men fastän hon hos honom icke kunde igenkänna dragen av dessa kära bortgångna, hälsade hon honom dock moderligt välkommen, sedan hon funnit alla identitetsbevis fullgoda.

Det var med underligt blandade känslor, Ragnhild senare på kvällen stod vid sitt fönster och betraktade den praktfulla stjärnhimlen.

»Säll är den, som sina händer i Guds händer sluter in», tänkte hon med hjärtat fullt av tillbedjande hängivenhet. »Du skall leda allt till en god utgång!»

Vad fruktade — vad anade hon? Hon visste det icke själv, blott att systersonens ankomst gjort hennes själ så upprörd och bävande, att glädjen hittills trängts i bakgrunden.

Den kom dock så småningom. Ragnhild Wernborg hade varit alltför mycket fäst vid både systern och svågern, att ej den oväntade ankomsten av deras som dött betraktade barn skulle, så snart hon hunnit sansa sig, framkalla hennes innerliga fröjd. Systersonen visade ock hittills endast älskvärda och intagande egenskaper och ägnade sin moster en så tydlig tillgivenhet, att hon för var dag erfor en allt varmare ömhet för honom. Med odelad glädje föranstaltade hon, att Erland utfick sin del av den förmögenhet till vilken hon hittills varit ensam arvtagerska. Den unge mannen fyllde i dagarne tjuguett år och var alltså berättigad att själv taga hand om sin arvslott, men han ställde sig därvid mosterns råd och anvisningar så noggrant till efterrättelse, att Ragnhild mer än någonsin kände sig nöjd med honom. Hans tillgivenhet för moderns gamla fädernehem gladde också Ragnhild mycket. Tillsamman genomvandrade de dess område, och Erland lyssnade intresserad till allt, vad mostern berättade. — Det var blott, när Ragnhild förde samtalet på andliga ting, som Erland icke följde med. Han bemödade sig nog om att göra det — det såg hon — men någon verklig genklang i hans själ fann icke hennes tal i dylika ämnen. Ragnhild förtröttades dock icke, och med eller mot sin vilja mottog den unge mannen under dessa sina första månader i mosterns hem intryck, som aldrig utplånades, huru föga han än själv önskade bevara dem, och mer än en afton skildes han från Ragnhild illa till mods och förskräckt likt Felix i Cesarea för »rättfärdigheten och den tillkommande domen».

Julen kom och fyllde Ragnhild Wernborgs hem och hjärta med sin ljusa fröjdfulla frid. Det var i särskild feststämning hon firade denna julhögtid. Hon var ej längre ensam, och då julljusen strålade från den kära granen, lade hon med glad ömhet sin hand på Erlands.

»Min gosse», sade hon hjärtligt, »det är vår första gemensamma jul! Nu glädja sig säkert dina föräldrar i himlen med oss här nere — du måste också tänka på dem, Erland!» Ragnhilds ögon strålade med en så genomträngande klarhet, att Erland måste slå ned sin blick inför hennes. Och i hans hjärta uppsteg därvid en så aggande blygselkänsla, att han helst velat falla ned till hennes fötter och gråta som ett barn. Det var julens rena heliga ängel, som stod vid hans sida, ljuvligt lockande och manande — han hörde dess vingslag, men visade den bort och förhärdade på nytt sitt vaknande hjärta.

På nyåret reste Erland bort till universitetet för att studera. Så hade han sagt Ragnhild, och nöjd och glad såg hon honom draga åstad. Men själv visste han bättre, vad han ville göra: »Leva livet», som han uttryckte det till likasinnade kamrater. Studierna voro blott en förevändning.

Erland lät snart tala om sig som den vildaste av de unga vildhjärnorna på plat-

sen, vilka förslösade sin tid och sina pengar på spel och allehanda dårskaper.

Det var ett hårt slag för Ragnhild, då hon blev underrättad om förhållandet. Hon skyndade att uppsöka Erland och försöka hejda honom,

»Min gosse», bad hon ömt, »du har blott mig i hela världen, som kan varna dig! Sluta, innan det blir för sent... kom med mig hem och lugna dig en smula! Jag kan ej se dig, min systers son, gå med berått mod i fördärvet!»

Men ehuru Erland med yttre aktningsfullhet lyssnade till Ragnhilds sorgsna föreställningar, slog han i verkligheten dövörat till och fortfor likadant som förut.

Det blev en sorglig tid för Ragnhild, men hon släppte icke hoppet; den förlorade sonen måste återvinnas med kärlek och bön. Och Ragnhild höll trofast ut härmed.

Det var åter höst — ett år efter Erlands ankomst till hemlandet. Ragnhild Wernborg satt nu som då i sitt lugna förmak och tänkte. Men hennes hår hade ytterligare grånat, och hennes blida ansikte bar ett djupare sorgbundet uttryck än förr. Hon tänkte på Erland — hans dårskaper hade gått längre än någonsin förr; redan hade hon två gånger måst gå emellan honom och lagen, och hennes redbara sinne plågades bittert av den ohederliga, lumpna karaktär, han mer och mer lade i dagen.

»Herre, varför har du pålagt mig detta kors?» suckade hon otåligt. »Varför fordrar du av mig tålamod och kärlek till den, som alls ingen sådan vill ha, som blott går sina egna vägar i laster och brott?» Ragnhild kände sig nästan uppretad mot en sådan fordran.

Höstvinden tjöt ängsligt utanför fönstren, regnet piskade smattrande mot rutorna, och den nedstämda kvinnan kände sig så illa till mods, att hon slutligen icke uthärdade ensamheten, som eljes var henne så kär. Hon gick ut i köket för att efterfråga téet.

Därute brann taklampan, och medan tévattnet sjöd på spiseln, satt en ung femtonårig hjälpflicka, som antagits till biträde åt den äldre trotjänarinnan, och läste öfver sin bibelläxa — hon hörde till församlingens nattvardsbarn.

Med hög röst föredrog hon sin text: »Åter sade han till honom för andra gången: Simon Jonas' son, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, Herre, du vet, att jag har dig kär. Han sade till honom: Vårda mina får!»

Ragnhild blev tyst stående på tröskeln. Orden kommo till henne som ett direkt bud från hennes Herre och Mästare. Där var svaret på hennes otåliga fråga: »varför, varför».

Glömmande sitt ärende gick Ragnhild tyst tillbaka in. Där föll hon på knä vid sin stol, försjunken i ödmjuk bön om kraft och nåd att älska Herren och hans får, även de olyckliga vilsegångna.

Då öppnades dörren sakta, alldeles som för ett år sedan, och in trädde föremålet för Ragnhilds sorgsna tankar. Erland gick så tyst, att Ragnhild ej märkte honom, förr än han knäböjde vid hennes sida och uttalade hennes namn. Då reste hon sig överraskad upp, men Erland lät henne ej säga något, utan började själv tala, blek som döden, och ännu i knäböjande ställning. Rösten var beslutsam, ehuru den skälvde av ångest och blygsel:

»Moster Ragnhild — det är väl sista gången jag säger så — i alla fall måste jag tala ut! Dina böner, din kärlek och ditt tålamod ha ej lämnat mitt samvete i ro, och nu uthärdar jag ej längre dess anklagelser. Jag är inte Erland, din systerson, utan — en bedragare, en tjuf, en usling! Min mor tjänade hos dem, jag utgivit för mina föräldrar. Vid sin matmors död tog hon hennes medaljong — papperen äro också dels stulna, dels förfalskade. Jag begagnade mig av dem för att komma åt arvet, och nu har jag redan förslösat alltsamman i överdåd. När så frestelsen ånyo föll över mig att ytterligare begagna mig av den föregivna släktskapen med dig för att ånyo självisk njuta utan att bry mig om, att jag därmed komme att alldeles krossa dig andligen och lekamligen — då mindes jag din blick på mig, när julgranen lyste här inne och

mitt hjärta fasade för mig själv, och jag flydde från alltsamman. Och nu är jag här, övervunnen av din godhet, din bön, din Gud! Jag vill blott bekänna allt och — sedan begiva mig bort... bort för alltid! Säg endast, att du förlåter mig?»

Ragnhild böjde sig ned och såg på den unge brottslingen med sin klara genomträngande blick, men nu undvek han den icke längre, som så ofta förr. Då fylldes hennes ögon med tårar av fröjd och rörelse!

»Min gosse, min käre gosse», utbrast hon, slutande honom i sin moderliga famn, »nu är du min hel och hållen, min såsom aldrig förr... given åt mig av Gud själv!»

»O, moster Ragnhild», snyftade den unge mannen under ångerns och blygselns heta tårar, huru är det möjligt att du kan...?»

»Kristi kärlek tvingar oss så», svarade Ragnhild med ansiktet strålande av fröjd och överjordisk lycka.

— — — — — — — — — — —

Därute hade stormen lagt sig; regnmolnen rullade bort i tjocka massor, och nyets glänsande skåra skimrade förhoppningsfullt fram mellan halvt avlövade grenar och gulnade löv.

Gud låter icke gäcka sig.

Några arbetare voro sysselsatta med att från en backsluttning rulla ned timmer i en förbiflytande å, vilket sedan skulle nedflottas till sågverket ett stycke nedanför. Bland dessa arbetare befann sig även en yngling, känd för sin ogudaktighet och sitt övermod. Flere hundra sågtimmer hade fastnat mitt i backen, och med fara för sitt liv gick nämnde yngling ned för att söka lösgöra desamma. Efter en stunds arbete lyckades han också. Hela timmermassan började röra på sig och med ett väldigt buller rulla ned mot ån. Ynglingen, som befann sig nedanför, sökte springande komma undan, men upphanns av timmerstockarna, och hela den stora timmermassan gick över honom. Kamraterna stodo likbleka och väntade att finna honom ihjälklämd, då raset gått över, men till sin stora förundran funno de honom alldeles oskadad. I stället för att tacka Gud, som på ett så underbart sätt räddat honom från en säker död, utbrast ynglingen i sitt övermod med en hemsk ed: »Nu skötte inte djävulen sin tjänst, då han inte tog mig.»

Arbetet vid sågen är i full gång. Bullret från sågramar och klingor är öronbedövande och förtager varje annat ljud. Arbetarne äro alla — var och en på sin plats — sysselsatta med sitt arbete. Plötsligt få de se, att en av dem, vilken är sysselsatt vid en av sågramarne, vacklar och, träffad av ett slag i huvudet, störtar omkull på golvet och förlorar medvetandet. Några av kamraterna skynda fram och taga hand om den olycklige och bära in honom i ett närbeläget boningshus, under det man sänder bud efter läkare. Av ett trästycke, som hade fastnat i sågremmen, hade han fått ett så kraftigt slag i huvudet, att huvudskålen spräckts. Han fördes till närmaste sjukstuga och utandades där sin sista suck utan att ha återfått medvetandet mer än för en liten stund.

Det var samme yngling, som blott några dagar förut blivit så underbart räddad från en säker död.

Gud låter icke gäcka sig. Måtte vi aldrig förgäta det!

J. P—n.

FRÅN KINA.

Kuling den 7 sept. 1911.

Till Svenska Missionsförbundets Ungdom!

Nåd och frid av Gud!

Då Kina-konferensen var samlad här på Kuling denna sommar, beslöt den att sända Svenska Missionsförbundets Ungdom sitt innerliga tack och sin hjärtliga hälsning, och är det för mig en stor glädje att få förverkliga detta beslut.

Vi vilja sända vårt innerliga tack till eder, unga vänner, i vårt kära fosterland, för edert intresse för Kina-missionen, för varma förböner och för det, som I haven insamlat under det gångna verksamhetsåret, såväl till verksamheten här ute som till ungdomens blivande huvudstation. Det är en glädje för oss, att I redan kommit så långt med insamlingen, och vi hoppas, att I även snart må få in, vad som återstår av den summa, för vilken en huvudstation kan uppföras. Det är vår önskan att ifrån *Kishui*, där det är tanken att förlägga ungdomens blivande station, icke blott bedriva verksamhet i staden utan även i de tre distrikten: Lotien, Insan och Kishui med alla dess städer och byar. För närvarande finnes det ingen protestantisk mission i de två förstnämnda distrikten. I det sistnämnda har vår mission två utstationer. Säkerligen finnas många i dessa distrikt, som skola vinnas för Kristus.

Vi vilja också till S. M. U:s styrelse och alla medlemmar sända vår hjärtliga hälsning samt tillönska eder alla Guds rika frid och välsignelse! Vi tacka av hjärtat Herren för eder alla på Jesus troende och för missionsverksamheten intresserade unga vänner. Han, som är ungdomens bäste vän, har välsignat eder verksamhet. Han skall ock fortfarande göra det. Frukterna av edert arbete synas icke blott hemma i Sverige utan bliva även allt mera synliga härute.

Under vistelsen på Kuling denna sommar ha många sköna och uppbyggliga möten hållits. Dr White från New-York har även i år besökt Kuling och hållit en serie lärorika föredrag. I hans sällskap var Mr White, sekreteraren för lekmannarörelsen i Amerika. Syftemålet med hans besök i Kina var dels att lära känna och sedan meddela kyrkorna i Amerika de stora behoven på missionsfältet, dels att giva missionärerna en inblick i de kristna kyrkornas ställning till hednamissionen och dels att stärka föreningsbandet mellan de kristna i Amerika och missionärerna på fältet. Han talade med stor inspiration om det uppvaknande intresset för hednamissionen bland de troende i Amerika, vilket intresse bland annat tager sig uttryck i en ständigt tilltagande offervillighet. På ett av Mr White's möten behandlades följande av honom framställda fråga, som blev föremål för livligt samtal: »Huru stor tillökning av missionärer behöves det för att i denna generation kunna evangelisera Kina». På denna fråga svarades, att missionärernas antal i Kina behöver minst fyrdubblas. De kineser, som innehava en mera ledande ställning i församlingarna, förklarade sig också vara eniga med missionärerna i detta deras avgivna svar. Att döma av dessa möten, kommer missionärernas antal i Kina att under de närmast kommande åren ökas betydligt.

Må Herren rikligen välsigna sitt eget stora och härliga verk i detta stora kejsardöme under dagar, som komma! Bedjen för Kina! Bedjen för oss!

Å Kina-konferensens vägnar.

Karl Nilsson.
Sekreterare.

Missionsstudiekonferens.

En internationell missionsstudiekonferens, den första i sitt slag, hölls den 5—8 sistl. sept. i byn Lunteren i Holland. Vid densamma närvaro 63 delegerade, 4 från Amerika, 11 från Storbritannien 9 från Tyskland, 15 från Holland, 3 från Frankrike, 4 från Schweiz, 1 från Indien, 1 från Australien, 5 från Danmark, 3 från Norge och 7 från Sverige.

Bland de sistnämnde hade även S. M. U. en representant, nämligen kand. Ax. Andersson från Lund.

Konferensens förhandlingar, vilka leddes av amerikanaren mr Hicks, rörde sig företrädesvis omkring rent praktiska ämnen, uppdelade efter deras nationella betydelse i olika grupper. Så upptog t. ex. frågan rörande *missionslitteraturen* ett mycket framstående rum å programmet både för den internationella konferensen i dess helhet och för de nationella avhandlingarna. För barn och nybörjare i missionsstudiet borde man försöka få ett rikhaltigt urval av en-kronas-litteratur, vari historiska och biografiska uppgifter inginge som en viktig beståndsdel, och som för övrigt meddelade det viktigaste av missionsarbetet på de olika världsmissionsfälten. Varje bok borde sysselsätta sig med blott ett fält.

Frågan om *utbildandet av ledare för missionsstudiekretsar* rönte ock mycken uppmärksamhet. Det vore av stor betydelse, att de bibringades verklig kunskap i missionshistorien och finge någon inblick i de viktigaste missionsproblemen, samt att de under utbildningen kunde vinna någon praktisk övning i att själva leda en studiekrets. I samband med behandlingen över principerna och metoderna rörande *ledningen av en missionsstudiekrets* betonades starkt nödvändigheten av, att undervisningen avpassas efter elevernas olika åldrar och utvecklingsgrad.

Bland övriga ämnen, som avhandlades under konferensen, må nämnas: *Anledningarna till likgiltigheten för missionen inom Kristi församling; missionsundervisningen i vardags- och söndagsskolan; förhållandet mellan de existerande missionssällskapen och missionsstudierörelsen.*

Konferensen beslöt att tillsätta en nationell kommitté, som borde ha till uppgift att utgöra en förmedlingslänk mellan missionsstudierörelserna i de olika länderna, att leta fram och utbilda ledareförmågor, att ägna litteraturfrågan särskild uppmärksamhet och att besluta om samt anordna internationella missionsstudiekonferenser. Till medlemmar i denna kommitté utsågos representanter för de länder, där missionsstudierörelsen vunnit så mycken fasthet i organisationen, att en nationell kommitté blivit bildad. I de övriga länderna utses tills vidare korresponderande medlemmar.

Att kunskapen om missionen är av utomordentligt stor betydelse för missionsintressets stärkande och bevarande, torde ingen kunna förneka. Men lika sant är ock, att mycket brister i detta avseende. Här torde alltså den s. k. missionsstudierörelsen ha en uppgift att fylla, och ehuru denna rörelse är jämförelsevis ny, har den redan hunnit uträtta åtskilligt i fråga om uppväckande av intresse för missionsstudium. Konferensen i Holland har nog även haft den nyttan med sig, att missionsstudierörelsen vunnit mera beaktande än förut varit fallet. Kunde genom denna rörelse även vår kristna, svenska ungdom väckas till större intresse för ett mera planmässigt och ingående studium av missionshistorien och missionsproblemen, vore en ej liten seger vunnen. Det är de unga, som skola gå in i leden, då de gamla falla undan, och kämpa Herrens strider. Må de då ej glömma att studera den krigsvetenskap, varom här är fråga.

Lekvattnets Kristna Ungdomsförening. Lekvattnet är en liten socken i övre Värmland på gränsen mot Norge. ven i dessa bygder, i skogarna och bland bergen, ha evangelii klockor ljudit, och åtskilliga unga ha ock v unnits för Herren samt slutit sig tillsamman för att hjälpas åt på vägen till det rätta hemmet och i arbetet för hans rikssak. och fattiga har föreningen även sökt verka. De senaste åren har föreningen haft födelsedagssparbössa för insamlande av medel till evangelisten Cheng i Kina. Även har föreningen med stort intresse deltagit med i det s. k. Västerås-förslaget. Bidrag till Värmland- och Dalslands Ungdomsförbund samt till Värmländska Ansgariiföreningen ha ock lämnats.

Lekvattnets Kristna Ungdomsförening.

Lekvattnets Kristna Ungdomsförening bildades år 1900. Den har från en ringa början utvecklat sig i både inre och yttre hänseende. Genom nya tillslutningar har medlemsantalet ökats undan för undan. Föreningen har ock satt som sitt motto: Inre tillväxt i nåden samt själars vinnande för Kristus.

Den 5 januari 1910 firade föreningen sin tioårsfest. Av tioårsberättelsen framgick, att föreningens främsta uppgift varit gemensam uppbyggelse samt att stödja missionsföreningen i dess verksamhet. ven har ungdomens hednamission mycket intresserat ungdomsföreningen. Årligen har den sänt bidrag till densamma. Bland socknens sjuka

Inkomster och utgifter balanserade under det gångna året på 530 kr.

Medlemsantalet är f. n. 28. Av dessa äro många även medlemmar i församlingen.

Lekvattnets ungdomsförening beder att genom ungdomens egen tidning få bringa en fridshälsning till all Sveriges ungdom, som vill höja korsets helga fana och troget kämpa i fridsfurstens här.

Ungdomsföreningen Senapsplantan i Tegelsmora firade sitt halvårsmöte den 10 sept. Stora skaror av både äldre och ungdom voro samlade vid både för- och eftermiddagens möten.

Goda och väckande föredrag höllos av pre-

dikanterna Lindén från Hedesunda och Dahlin från Tierp.

Sång- och musikföreningen bidrogo på ett förtjänstfullt sätt till den goda stämning, som präglade dagens möte.

Kollekt upptogs till den evangelist, som föreningen underhåller i Kongo.

Ingebo Kristl. Ungdomsförening hade den 3 sept. anordnat en inbjudningsfest för traktens ungdom. Den hölls i Kullstad i ett större magasin. Predikningar höllos av distriktsförest. E. Jansson och predikant G. Svensson från Linköping. Mycket folk var samlat. Och Herrens ande var förnimbart nära.

Schebo Kristl. Ungdomsförening hade den 17 sept. anordnat ett större ungdomsmöte, till vilket mycket folk var samlat från trakten runt omkring. Predikanter vid mötet voro J. Jönggren, J. Nyström och F. V. Lindgren. De framhöllo alla i sina föredrag nödvändigheten av omvändelse och frälsning från synden. Mötet var mycket uppbyggligt och skönt.

Djurås Missionsförenings Ungdomskrets i Gagnef, Dalarne, höll sitt första årsmöte den 10 sept. Under hela dagen var en stor åhörareskara samlad för att ta del av uppbyggelsen genom ordet och sången.

Under f. m. talade evangelisten O. Östberg från Djurås, kontorsskrivaren N. Haglund från Domnarvet och ingeniör B. Johansson från Falun. Många viktiga och dyrbara sanningar lades därvid på de närvarandes hjärtan.

På e. m. hölls aftonunderhållning. Efter en kort inledning af ungdomskretsens ordförande, pred. A. Lekselius, föreläste ingeniör Johansson över ämnet: "Vetenskapen och bibeln", och bevisade genom berömda vetenskapsmäns uttalanden, att sann vetenskap ej stode i strid med bibeln eller tron på en levande Gud utan tvärtom, samt att talet om, att vetenskapen avsatt Gud, vore en ren galenskap. N. Haglund talade därefter manande och allvarligt till de unga med ledning av 1 Tim. 4: 12: Ingen förakte din ungdom, men bliv ett föredöme etc.

Efter en rast vidtog enskilt möte med ungdomskretsen, då hr O. Östberg lämnade en kort redogörelse för ungdomskretsens bildande och utveckling samt arbete under dess första verksamhetsår. Därav framgick, att kretsen bildades för jämt ett år sedan, då 14 medlemmar ingingo. Under årets lopp har antalet ökats, så att medlemssiffran nu vid årsmötet var 45. Flera möten dels offentliga, dels enskilda ha hållits, musikaftnar ha anordnats, då kretsens sång- och musikförening flitigt underhållit med sång och musik. Ett litet bibliotek har anskaffats och flitigt använts. För övrigt har kretsen på allt sätt stått missionsföreningen bi, av vilken nästan alla äro medlemmar. Haglund avslutade det i allo goda mötet med en kort betraktelse över: "Guds fasta grund består dock" etc.

Till sist beslöts att genom U. F. V. frambära till alla medlemmar av S. M. U. en hjärtlig fridhälsning.

BREVVÄXLING.

A. G. Andersson. Vad angår den omskrivna annonsen om kejsarlådan, så hava vi redan blivit uppmärksamgjorda på förhållandet och hava därför uteslutit nämnda annons. Vi komma att handla på samma sätt, så fort det blir klart för oss, att någon annons icke synes vara fullt tillförlitlig. Vi äro emellertid tacksamma för att Ni påpekat förhållandet.

W. S—m.

En sextonåring frågar: Vilken skola bör en obildad sextonåring genomgå för att inhämta nödiga kunskaper i sjömansyrket?

Vi skulle för vår del vilja tillråda "obildad sextonåring" att genomgå en kurs vid någon Praktisk skola (Kristinehamn, Karlskoga, Katrineholm eller Marianelund).

Därefter kan "sextonåring" söka anställning som "messpojke" på ett segelfartyg eller en lastångare för några månader, då han får 20 eller 30 kr. i lön pr månad samt mat. Efter dessa månaders praktik på sjön, kan inträde erhållas vid Navigationsskolan för vinnande av styrmans- och kaptensexamina.

Th. A—n.

Bordsstandar för S. M. U.

Enskilda vänner, som äro varmt intresserade av Svenska Missionsförbundets Ungdom, ha gått i författning om att på Gävle Flaggfabrik låta förfärdiga ett s. k. bordsstandar med vårt ungdomsförbunds märke i blått och guld, tryckt på vitt siden. Själva standaret eller flaggan uppbäres av en 30 cm. hög stång på fot. Det hela är synnerligt nätt och väl utfört, varför standaret utgör en verklig prydnad. Det passar icke endast för ungdomsföreningarnas lokaler utan även för hemmen.

Priset är kr. 1: 50. Om två rekvireras på en gång, sändas de fraktfritt.

Ålderdomshem i Sorsele.

I ett föregående nummer av Ungdomsvännen lämnade vi under rubriken "Brevväxling" den uppgiften, att ålderdomshemmet för lappar

i Sorsele underhölls av Lärarinnornas Missionsförening. Nu hava vi emellertid blivit upplysta om, att det icke är Lärarinnornas Missionsförening utan en liten organisation, som bär namnet *Lappmissionsföreningen* i Göteborg, vilken uppfört och underhåller nämnda hem. Föreståndarinnan för hemmet är fröken Gertrud Andersson, också från Göteborg. Det är med nöje, som vi lämna denna rättelse.

Red.

Anslutningen fortsätter. Sedan årsmötet hölls, ha 16 ungdomsföreningar begärt inträde i S. M. U. Skaran av dem, som beviljas inträde vid nästa årsmöte kommer nog att bli ganska stor. Men det finnes rum för alla. Därför må var och en av de ungdomsföreningar, som ännu ej anslutit sig, tänka på, om icke den också skall begära inträde i S. M. U., innan tiden för nästa årsmöte kommer.

Ungdomskommitténs arbetsutskott hade sammanträde i Stockholm den 6 okt. Vid det samma beslöts bl. a., att S. M. U:s nästa kvartalsmöte skall hållas i Vårgårda den första söndagen i febr. 1912. Så vitt ej något hinder mellankommer, skola kandidat Axel Andersson och predikant A. Rosén, Göteborg, hålla föredrag vid detta möte.

Till de ungdomsföreningar inom Missionsförbundet, *som icke äro anslutna till S. M. U.*, har arbetsutskottet beslutit att sända ett cirkulär med en hjärtlig inbjudan till dem, att ansluta sig till ungdomsförbundet.

Förslaget till ungdomsbibliotek föredrogs och godkändes med några små ändringar. Det öfverlämnades sedan åt bibliotekskommittén, som skall uppdela förteckningen på de föreslagna böckerna i två avdelningar: en för de mer och en för de mindre försigkomna läsarna.

Ungdomens bönevecka skall på nyåret hållas vid samma tid som förr, och program därför skall utsändas i god tid.

En offerdag för ungdomen har arbetsutskottet talat om att anordna. Intet beslut är dock fattat därom. Men frågan kommer nog fram vid S. M. U:s nästa årsmöte. Och de unga ha för öfrigt tillfälle att tillsamman med de äldre redan nu offra. Svenska Missionsförbundets tacksägelse-, böne- och offervecka börjar i slutet av denna månad. Och i de summor, som komma in från den samma, finnes säkert mer än en 10-öring från ungdomen.

K. J. G.

BOKANMÄLAN.

På *Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Förlag*, Stockholm, ha utkommit följande nya böcker:

Ett samtal om samvetet och personlig skuld, av dr. Oscar Bensow, pris 10 öre.

Ett samtal om själens odödlighet, av dr. Oscar Bensow, pris 10 öre.

Dessa båda skrifter tillhöra serien: "Tankar och samtal om livets viktigaste frågor" och äro numrerade VIII och IX

Pojken, som blev handelsman, av Hillis Grane, tillhörande Bibliotek för de unga, Ungdomsserien X, pris häft 50 öre, kart. 75 öre.

Som man bäddar får man ligga, översättning från tyskan, Ungdomsserien XI, pris häft. 25 öre.

Båda dessa äro goda, lärorika och värda stor spridning bland de unga.

På J. A. Lindblads Förlag, Uppsala, (förut Köping):

Smed-Johan. Originalberättelse av Leonard Strömberg, pris: häft. 1: 75, kart. 2: 25.

Berättelsen "Smed-Johan" är mycket intressant. Den är ock i många avseenden lärorik, särskilt för de unga. Vill man, för att få litet vila för sin tanke, läsa en god berättelse, finner man en sådan i "Smed-Johan". Har man börjat läsa den, vill man inte gärna slå igen boken, förrän man hunnit till dess slut.

Från *Ågrens Boktryckeri, Örnsköldsvik:*

Kom till Jesus i dag! Väckelseord på vers och prosa för ung och gammal av A. E. H—m. Pris 75 öre. Säljes till förmån för inre missionen.

BREVAFTNAR.

Mellby Kristl. Ungdomsförening den 5 nov. Adr.: Bror Hildén, *Järpås.*

Beijmyre Missionsförenings Ungdom den 11 nov. Adr.: Josef Andersson, *Beijmyre.*